

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1964

N:o 5

Niitä ensimmäisiä tekoja

Olemme saaneet vielä yhden vuoden, ainakin päässeet alkamaan sitä. Mitä varten? Uudenvuoden päivän tekstissä viikunapuusta, jota vielä säästetään, sanottiin: "Ehkä se ensi vuonna tekee hedelmää." Sitä varten puutarhuri aikoo erikoisesti toimia, kuokkia ja lannoittaa. Ja mitä hedelmää meiltä sitten odotetaan. Siihen vastasi toinen päivän teksti näin: "Tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä tekoja." Siinäpä onkin meille ajattelemista.

Perheen äiteinä ja isinä tahtoisitte varmaan antaa parastanne. Kuka tahansa meistä omassa ammatissaan ja elämässään tahtoi tehdä niitä ensimmäisiä tekoja, joita varten elämän suuri lahja on annettu ja vielä sitä meille jatkettu.

Mielestämme ensimmäisiä tekoja on ahdistavan paljon, päällekaatuvia, tekijäänsä vaativia, kiireellisiä, tärkeitä, välttämättömiä. Varmaan kuitenkin on kysymys joistakin arvokkaista ja jalocista teoista, joihin meidän olisi itsemme kieltäen ponnisteltava. Sellaisistakin kyllä puhutaan Ilmestyskirjan kohdassa, kun sanotaan: "Minä kyllä tiedän sinun tekosi ja vaivannäkösi ja kärsivällisyytesi, ja ettet voi pahoja sietää." Eikä kuitenkaan nämä ole niitä ensimmäisiä tekoja, vaan Jumalan sana iskee ytimeen: "Se minulla on sinua vastaan, että olet hyljännyt ensimmäisen rakkautesi."

Ensimmäinen rakkaus, sydämen välittömyys, laskelmoimattomuus hyvässä, siinä elämän käyttövoima, vastaus kysymykseen, mitä ovat ne ensimmäiset teot. Ne eivät olekaan syvimmältään meidän tekojamme vaan Jeesuksen. Hänen innoittamiaan, luonnostaan lankeavia, ensimmäiseksi mieleentulevia. "En enää minä, vaan Kristus minussa."

Pirtin Viestimme jouluajatuksineen on ollut kovin myöhässä tänä vuonna. Siihen on omat valitettavat syynsä. Mutta toisaalta, ovatko jouluajatukset syvimmässä mielessä milloinkaan taaksejätettävää elämää, vain jotain ohimenevää. Eikö juuri niillä ole yhteyttä ensimmäisiin tekoihin. Seimen äärelle mennään "rakkaudesta suurinta katsomaan". Joulusanoma tahtoo tuoda elämäämme todellisen avun, Jeesuksen, ja niin myös mahdollisuuden heijastaa joulun henkeä ympärillämme, tehdä niitä ensimmäisiä tekoja. Kuinka painokkaasti uuden vuoden teksti asiasta puhuu. Ei jää epäselväksi, mitä asiaa Jumala pitää tärkeimpänä.

Jatk. siv. 15.

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 5 Päätöimittaja Helvi Valkonen 1964

VUODEN ALKAESSA

*Mun onneni oi Jeesus
on olla luonas Sun,
ja Sinulta mä pyydän
taas hetken siunatun.*

*Mä olla soisin aina
näin luona paimenen
niin etten korpeen kauas
mä joutuis eksyen.*

*Sä tahdothan mua eelleen
vain pitää lähelläs
taluttaa vierelläsi
tän vuoden siunaten.*

*Paula Pesonen
(o.s. Kyttälä)*

KATSO, MINUN ÄITINI JA VELJENI

Virrenveisajakin toteaa: "Eduksi katso maailma, ylhäistensä ystävyiden..." Ja aivan toisen arvon näyttää elämämme saavan, jos voimme tuttavillemme kertoa olevamme sen ja sen kuulusuuden läheinen tai kaukainen sukulainen taikkapa vaimuttavakin.

Nyt ojentaa Sanassamme Jeesus kätensä opetuslastensa yli ja sanoo nuo ihmeelliset sanansa "katso minun veljeni". Emme ole sukua enkeleille, vaan itse taivaan ja maan kuninkaalle. — —

Täällä elämässä on paljon luonnollista yhteenkuuluvaisuutta ja veljeyden aatteella on yhä kaunis kaiku. Valitettavasti tuo kaunis unelma ei ole kestänyt kovaa todellisuutta. Mutta tuo veljeys elää elävänä todellisuutena veljeydessä, jonka Jeesus loi sanoessaan: "katso, minun äitini ja veljeni".

On sanomattoman lohdullista, että tällainen yhdistävä side täällä yhä on. Se ei tunne mitään rajoja. Siihen ovat kutsutut kaikki työtätekevät ja raskautetut. Mutta kunpa tämä taivaallinen sukulaisuus saisi myöskin näkyä keskuudessamme. Syytetäänhän joskus kristittyjä juuri siitä, että heidän yhteytensä on muodostunut aivan kuin kapseliksi, johon ulkopuolisen on hyvin vaikea päästä sisälle. Onko todellakin niin, että meiltä nykyajan kristityiltä puuttuu yhteyteen rakastamisen taito, joka vanhoilla heränneillä sanottiin olleen? Missä tämä taito on, siellä on elävä seurakunta. Kuinkahan monen elämässä tie ratkaisuun löytyi juuri sen kautta, että Jumalan omat ottivat niin avosylin vastaan. Kuinka se lämmittikään sydäntä!

Juhla-aika on taas mennyt — ties monennenko kerran — mutta Hän, elävä veriheimolainen on yhä luonamme sanoen: sinä voit tulla veljekseni ja sisarekseni. Ja jos kuitenkin vielä kyselet, kuinka tämä voi tapahtua hän sanoisi: sinunkin tulee tehdä taivaallisen Isän tahto. Uska on ratkaisua Jumalan edessä eikä hänen tahtonsa tekemistä voi mikään korvata.

A. A. Koivisto

Joulutervehdys Sapporosta!

Tänään on kirkas kaunis syyspäivä. Aamulla oli maa valkoisena lumesta. Eilen istutimme lasten kanssa tulppaanin sipuleja ja poltimme kuivia lehtiä pihalla. Nyt on puutarha talvikunnossa ja voimme aloittaa jouluvalmistelut. Lasten kanssa on hauska odottaa joulua. "Vanhakin nyt nuortuu!"

Olen ainoa suomalainen täällä Hokkaidon saarella. Jos jouluilo riippuisi vain ulkonaisista olosuhteista, en minä voisi kovin usein viettää iloista joulua. Joulunvieton ulkonaiset puitteethan ovat erilaiset Suomessa ja Japanissa. Mutta onneksi oikean jouluilon sydämiimme antaa Jouluevankeliumi. Sen sisältö on sama, kuuli- pa sen millä kielellä ja missä tahansa.

Kun on tottunut olemaan ainoana suomalaisena paikkakunnalla, oli ihmeellistä tavata yhdellä kertaa toista sataa suomalaista Tokiossa olympialaisten aikana. Olin nimittäin silloin kolme viikkoa Suomen yleisradion lähettämän radio- ja televisioryhmän tulkkina yhdessä Tyyne Niemen kanssa. Tehtävänäimme oli pääasiassa toimia tulkkina studiossa, mutta aina silloin tällöin jouduimme myös kilpailupaikoille. Olin mm. stadionilla silloin kun Pauli Nevala sai keihäänheitossa kultamitalin sekä päättäjäisissä. Toivottavasti tekin saitte radion ja television välityksellä seurata kisoja.

Toivotan teille kaikille siellä Suomessa siunausrikasta joulua ja onnellista uutta vuotta!

K a i s u

Elämän lahjasta

Tulin juuri Pirtin Viestin "toimituksesta" ja astuin tänne "Hailolan saliin", siis nykyiseen kotiin. Kävelin kirjahyllyn luo ottaakseni jonkin kirjan ja lukeakseni sitä hetken, jotta voisin irtautua päivän puuhien turhista ajatuksista ja sen jälkeen ehkä kirjoittaa denvuoden kirjoituksen Pirtin Viestiin. Ja voitteko kuvitella, silmiini osui ensimmäiseksi kirja Kuolema ystävänä, Barbarin kirjoittama.

Olen lukenut tämän kirjan jo vuosia sitten, silloin oli sota. Nyt vuosien päästä tuli mieleeni, oliko kuolema ystävä silloin. Voiko se olla ystävä koskaan?

Tässä kirjassa käsitellään pääasiassa kuoleman pelkoa, mistä se aiheutuu ja onko siihen syytä jne. Yksi lause on jäänyt mieleeni erikoisesti: "Jumala on salannut ihmiseltä kuoleman suloisuuden, että ihminen jaksaisi elää." — Eikö ole niin, että elää me aina yleensä jaksamme ja kuolema meitä kauhistaa. Vaikka eihän se elämä aina suinkaan ole mitään "ruusuilla tanssimista", niinkuin sanonta kuuluu, vaan täynnä vastuksia ja huolia. Mutta onhan elämä Jumalan antama lahja. Meillä on siis oikeus ja velvollisuus vaalia elämäämme ja tehdä kaikkemme sen säilyttämiseksi. Mutta emmekö me, jotka haluamme olla Jumalan lapsia, jotenkin ole risti-riidassa tässä elämänhalussamme. Eikö meidän tulisi aina ikävöidä Isän kotiin ja sinne emme voi päästä muuten kuin kuoleman portin kautta. Joten kuolema näin ollen olisi ystävä, joka päästää meidät sisälle Isän kotiin.

Onko kuoleman pelko uskovaiselle ihmiselle jotakin sellaista, josta olisi päästävä irti? En sitä usko. Kyllä me saamme elää, puuhata ja suunnitella näitä maanpäällisiä asioita niin kauan kuin Jumala meille elämää suo. Ja kyllä Hän myös ottaa meiltä kuoleman pelon silloin, kun Hän sen parhaaksi katsoo, niin että kuolemasta voi tulla ystävä.

Olet lukija jo varmaan ajatellut, että perin kummaa pohdiskelua, nythän olemme juuri alkamassa uutta vuotta, teemme suunnitelmia ja hyviä uuden vuoden päätöksiä. Ehkä haluamme tänä vuonna korjata edellisen vuoden laiminlyönnit. Tai ehkä tänä vuonna on paremmat elämisen mahdollisuudet avautuneet jollekin, niin että voi alkaa vuoden 1965 toivorikkain mielin ja olla Jumalalle kiitollinen Hänen antamistaan mahdollisuuksista ja lahjoista.

Todellakin, jos me osaamme ottaa kaikki Jumalan kädestä elämässämme, niin me voimme päästä irti oman minän aiheuttamasta taakasta. Sillä perin vajavainen on ihminen. Mutta kyllä Jumala sen tietää, niin ettei meidän sitä tarvitse koettaa kätkeä ja salata. Vaan juuri sellaisena ja niillä kyvyillä, jotka olen saanut, koetan Jumalan lapsena elää paremmin, olla nöyrempi ja kuuliaisempi kuin ennen. Taas kun tämän vuoden olen päättänyt ja alan uutta vuotta, jos vielä saan alkaa, niin totean: "Huono on ollut mun palveluksen." Mutta uusin toivein ja uusin päätöksin voin taas alkaa ja näin aina vuodesta vuoteen. Mutta eikö se ole armoa, että voi toivoa, voi alkaa aina alusta. Voi elää ja yrittää tehdä parannusta. Aina saa tuntea kaikesta huolimatta, kuinka Jumala on ollut ihmeellisen hyvä ja kärsivällinen. Olen saanut paljon sellaista, josta en olisi uskaltanut unelmoidakaan. Ja Jeesus Kristus on minun Vapahtajani tänäkin vuonna. Siihen uskoen ja turvaten voin elää

Hänen antamansa vuodet olipa niitä vähän tai paljon. Tätä rikkaasti elämisen taitoa osaisi Paavali meille opettaa, koska hän saattoi sanoa: "Elämä on minulle Kristus ja kuolema on minulle voitto."

Jeesus, kalliin veresi
Anna olla aarteenamme,
Että lunastuksesi
uskossa me omistamme.
Suo niin vuosi vuodelta
Meidän kasvaa arnessa
V.K. 38

Anna Urjanheimo

Uuden edessä

Vuosi sitten oli kovat valmistelut emäntäkouluun lähtöä varten. Vihdoin koitti se suuri päivä, jolloin tavarat olisi saatava tielle ja siitä autoon. Paljon sitä tavaraa olikin, autonkuljettaja sanoi: "Taisi koko tytön omaisuus lähteä liikkeelle." Matka tuntematonta tulevaisuutta kohti alkoi, pelotti koko matkan teko, yritin sopertaa itseskeni rukousta, pyytäen varjelusta ja siunausta matkalleni.

Koulunkäynti sujui hyvissä merkeissä erilaisten töiden ja toimien parissa. Sain hyviä tovereita, joilla on ollut paljon merkitystä elämälleni.

Tässä alkaessani jälleen uutta taivalta ja uutta vuotta muistuu mieleeni eräästä koulussa opettelemastamme kuorolaulusta sanat: "Herra Sun armos vail' äärtä on... totuutes yltää taakse aikain aavain." Silloin laulaessani en ajatellut niinkään sanoja, sillä päämääränä oli hyvä esitys, joka sitten aikanaan kelpaisi yleisölle. Hyvin se kyllä sitten meni.

Näin jälkepäin puhuttelevat juuri nuo edellämainitut sanat, kuinka Herran armo on suuri ja kestää taakse aikain. Tähän armoon turvaten saamme nytkin pyytää siunausta.

Raija Saarelainen

OPISTON KUULUMISIA

Niin meni taas syyslukukausi. Pian meni. Aloitimme varsinaisen opistokurssin lokakuun 8 päivänä, opintolinjalaiset tulivat jo viikkoa aikaisemmin. Oppilaita on kaikkiaan 53, niistä 10 poikaa. Opintolinjalla on 15 opistolaista. Alkajaiset, adventti-, itsenäisyys-, ja joulujuhlat ovat jääneet muistoissa elämään. Syksyn virkistävä yllätys oli kouluneuvoksemme vierailu, jonka hän suoritti Kylänlahdesta käsin tultuaan sinne opiston 20-vuotisjuhliin.

Syksyllä saimme kaksi uutta opettajaa: yleisaineiden opettajaksi kansakoulunopettaja Tarja Saarikiven Helsingistä ja maatalousopettajaksi agrologi Matti Kuusiston Teuvalta. Ompelunopettajana toimii käsityönopettaja Kaisu Koho Kuopiosta, joka kyllä on jo viimevuotisille opistolaisille tuttu. Johtaja Ahonen mieli takaisin seurakuntatyöhön ja onkin nyt Ähtärin seurakunnassa virallisena apulaisena. Näin vaihtuvat tekijät, mutta työn täytyy jatkua. Vanhaa kaartiakin on sentään vielä jäljellä. Kesän ja syksyn ovat keittiöapulaisina olleet Eila Heikkinen ja Paula Nuutinen. Viimemainitun aikoessa nyt emäntäkouluun on hänen tilalleen tullut Raija Saarelainen jo emäntäkoulun käyneenä.

Kiitollisena saamme ajatella taakse jäänyttä yhteistä taivalta. Monella tavalla olemme saaneet kokea Taivaallisen Isän huolenpitoa opistosyöksymme kuluessa. Jo ennen työkauden alkua saimme siitä tuntuja kokemuksia, joista emme voi olla vielä kertomatta. Tietämättämme oli Nurmeksen kauppalassa toimeenpantu keräys, jonka tuloksena opistolle lahjoitettiin arvokas ja kaunis lasikuituvene. Se oli sellaisen ystävämielen ja yhteisen vastuunkantamisen ilmaus, että se valoi uutta voimaa ja antoi uskoa tulevaisuuteen, oli kuin merkki taivaasta, että meitä ei ole unohdettu. Johtajat Ollilainen ja Nevalainen kävivät lahjoittajien puolesta lahjan luovuttamassa. Siihen liittyi kauniisti tekstattu adressi, jossa oli 189 nimeä ja virren säkeistö:

"Purjeisiini tuulta anna, mua kannan, meren yli mailleni.

Pidä Jeesus itse perää, Herra, herää! Muuten hukkuu haahteni." Kiitoksiimme sisältyy siunauksen pyyntö kaikille ystäville, jotka ovat työtämme lahjallaan niin suuresti rohkaisseet.

Kohta edellisen tapauksen jälkeen tuli toinen lahjayllätys, tuntemattoman ystävän lähettämä paketti, joka sisälsi opistolle arvokasta käyttötavaraa, kuten liinavaatteita ja erilaisia talousesineitä. Jumalan suurta hyvyttä jälleen tämän ystävän kautta.

Kannatusyhdistyksen syyskokouksessa valittiin uusina jäseninä

johtokuntaan metsäteknikko Arttu Kyllönen Kuhmosta ja terveys-
sisar Irma Eskelinen Nurmeksesta. —

Kohta alkaa sitten kevätlukukausi. Saamme olla kaikki sille siunausta pyytämässä. Kevään suurin tapaushan on jälleen toveripäivät, jotka pidetään perinteellisesti Marian päivän aikoihin, siis maaliskuun 27 ja 28 päivinä. Silloin ovat toveriliittolaiset toivon mukaan sankoin joukoin liikkeellä.

Pirtin Viesti yrittää edelleen olla yhdyssiteenä, vaikka se on kyllä kuluneena vuonna kokenut tässä tehtävässään suuria vaikeuksia, niinkuin olette itsekin voineet todeta. Kaikki luvatut numerot ovat kuitenkin loppujen lopuksi nähneet päivänvalon. Jospa yhteisvoimin yrittäisimme tänä vuonna taas parannusta. Onhan tämä lehti meille kuitenkin niin oma. Viime numeron välissä tuli tilaajille kortti, jonka avulla voi hoitaa lehden tilauksen, samoin jäsenmaksun suorittamisen, jotka yhteensä tekevät 4 mk. Tilaajat, jotka eivät ole toveriliittolaisia, voivat vetää jäsenmaksurivin yli viivan ja suorittavat siis vain 2:50 mk. Kun tämän lisäksi muistat lehteä joskus kirjoituksella, selviämme paremmin uutena vuotena. Mehän tarvitsemme toisiamme ja niin saamme iloita tästäkin mahdollisuudesta olla yhteydessä keskenämme. Uudet tilaisuudet ovat annettu meille käytettäviksi. Saamme pyytää kykyä tarttuaksemme niihin yleensä aikanansa. Siunausta alkaneelle vuodelle

parhain opistoterveisin

Helvi Valkonen

Lahjaveeneen luovutus.

VIHITTY

Veikko Auvinen Salme Kermunen	1956—57
Pekka Partanen Terttu Loukusa	1957—58
Heikki Rahkila Lempi Turpeinen	1957—58
Jouko Tuovinen Kaarina Timonen	1959—60
Osmo Tolvanen Tuulikki Meriläinen	1959—60
Iivari Keinänen Airi Toivanen	1960—61
Pauli Heiskanen Marja-Leena Leinonen	1960—61
Penkki Kuittinen Rauni Abell	1960—61
Veikko Nivada Tyyne Koukkari	1960—61
Reijo Tikkanen Airi Tiainen	1960—61
Erkki Puoskari Ella Kettunen	1961—62
Leo Tenhonen Rauha Rautiainen	1962—63

KIHLOISSA

Matti Räsänen Irma Piironen	1958—59
Kaarlo Kurkinen Martta Karjalainen	1961—62
Teuvo Muikku Irja Räsänen	1963—64

Varmaan monen asianomaisen sydän on valmis yhtymään Silonin Kanteleen uusien laulujen joukossa olevan K. V. Tamminen-runon ajatuksiin:

*Vain sun kanssa Herra Jeesus
Käymme matkan yhteisen.
Emme kahden käydä tohdi
Kanssas tie on turvallinen.
Sä suot onnen oikean
Rauhan, riemun rikkahan.*

*Vastaisuutta emme tunne
Polku eessä outo on;
Emme tiedä, minne vie se
Valoon vaiko varjohon.
Mutta kanssas synkin tie
Kirkastuu ja kotiin vie.*

*Tule Jeesus kotihimme
Rauha suuri sinne tuo;
Anteekspyyntöön nöyrää mieltä
Anteeksantoon voimaa suo!
Anna yksimielisyys
Poista kaikki itsekkyyt!*

*Tule Jeesus sydämeemme
Uskon kautta asumaan.
Verellä se puhtahaksi
Vihmo aina uudestaan.
Anna meidän molempain
Lohtu löytää siitä vain.*

*Vain sun kansas Herra Jeesus
Rohkenemme eteenpäin.
Johda askel askeleelta
Aina viime iltaan näin.
Ilta yöks kun himmenee
Kanssas aamu aukenee.*

SK 458

SYDÄMELLISET ONNITTELUK

SVEN STOLPEN KIRJASTA:

Dag Hammarsköld, yksinäinen ihminen

Pyysit taakkoja kannettavaksesi... Ja väikeroit kun ne laskettiin hartioillesi. Toistako taakkaa olit itsellesi ajatellut. Uskoitko uhrin nimettömyyteen?

Viimeisiltä vuosilta on Hammarsköldin kirjassa melkein vain lyriikkaa. Monet näistä runoista kuuluvat jo Ruotsin klassilliseen kirjallisuuteen. Niistä voi selvästi lukea hänen suuren väsymyksensä Kongon ratkaisemattoman selkkauksen vuoksi, niin ikään hänen tuskansa siitä, että häntä sanottiin murhaajaksi. Hän oli aina tiennyt, että suuri koettelemus saapuisi — nyt se oli tullut. Heinäkuun 6. p:nä 1961 hän kirjoittaa tämän runon vuorikiipeilynä innoittamana.

*Väsynyt
ja yksin.
Väsynyt,
mieltä särkee.
Paasia alas
sula vesi siilautuu.
Mykkinä sormet,
polvet värjyvät.
Nyt, nyt juuri,
nyt ei saa päästää.*

*Muitten teillä
lepopaikkoja kyllin*

*auringossa,
siellä he kohtaavat.
Mutta tässä
on sinun tiesi
ja nyt, nyt juuri
nyt ei saa pittää.*

*Itke
jos voit,
itke,
älä valita.
Tie sinut valitsi —
saat vain kiittää.*
— — — —

Yön myöhäisinä tunteina hän makaa pohtien, onko hän toiminnut oikein ja miksi hän toimi niin kuin toimi. Saamatta vastausta. Joulukuun kolmantena hän kerää kaiken kokemuksensa runoon, jonka kaikki lapset tulevaisuuden Ruotsissa oppivat ulkoa:

*Tie,
se seurattava on.
Onni,
sen saat unohtaa.
Kalkki,
sen saat tyhjentää.*

*Tuska
kätkettävä on.
Vastaus
sen löytää saat.
Loppu,
sen vain kestää saat.*

Michel Quoist: Rukouksia elämän arjesta.

On vain kahdenlaista rakkautta

Herra, on vain kahdenlaista rakkautta,
rakkautta itseäni kohtaan ja rakkautta sinua ja lähimmäistä
kohtaan.

Ja joka kerta kun rakastan itseäni, se vähentää rakkautta
sinua ja muita kohtaan,
se on rakkauden vuotamista hukkaan,
se on rakkauden häviötä,
sillä rakkaus on luotu lähtemään pois päin minusta
ja kiitämään kohti muita.

— — — —
Itserakkaus säärittelee minua itseäni eikä huomaa
muiden kärsimyksiä,
itserakkaus saarnaa omia ajatuksiani ja halveksii
muiden ajatuksia.

— — — —
Herra, on vielä vakavampaa, että rakkaus omaa itseäni kohtaan
on varastettua rakkautta.
Se oli tarkoitettu muita varten, he tarvitsivat sitä elääkseen ja
saadakseen lievitystä elämälleen,
ja minä käänsin sen heistä pois.
Täten merkitsee itserakkaus inhimillistä tuskaa,
täten lisää itserakkaus ihmisten kurjuutta,
kaikkea inhimillistä kurjuutta,
kaikkea ihmisten kärsimystä

— — — —
Kaikki kärsimykset,
kaikki epäoikeudenmukaisuus, katkeruus, nöyryytys,
murhe, viha, epätoivo,
kaikki kärsimykset ovat vain yhtä tyydyttämätöntä
nälkää,
rakkauden nälkää.

— — — —
Herra, auta minua rakastamaan,
auta minua olemaan tuhlaamatta voimaani
rakastaa,
rakastamaan itseäni vähemmän, jotta voisin
rakastaa muita yhä enemmän,

ettei minun ympärilläni kukaan kärsisi tai kuolisi
sen takia että minä olisin varastanut itselleni rakkautta,
joka kuului heille, jotta he eläisivät.
Lapseni, et koskaan pysty antamaan kylliksi rakkautta
ihmisten sydämeen ja maailmaan,
sillä ihmisillä ja maailmalla on rajattoman rakkauden nälkä,
ja vain Jumala voi rakastaa ilman rajoja.
Mutta jos tahdot, lapseni, annan sinulle oman elämäni,
ota se sisimpääsi.
Annan sinulle sydämeni, annan sen lapsilleni,
rakasta nyt minun sydämelläni, lapseni,
ja kaikki yhdessä te saatte maailman kylläiseksi rakkaudesta
ja siten pelastatte sen.

Armo on äärettömän paljon suurempi kuin me luulemme. Kaikki on täytetty ennakolta Jeesuksessa Kristuksessa. Sitä mukaa kuin opimme tietämään mikä on paha sydämestämme, osaamme paremmin arvioida mitä Hän on tehnyt hyväksemme. Sitä mukaa kuin tulemme tietoisiksi kurjuudestamme, havaitsemme että Hän on jo vastannut siihen ennakolta uhrillansa.

Siten tämä synkkä retki surkeutemme löytämiseen muuttuu valoisaksi matkaksi armon löytämiseen. Armon pieni rasia suurenee sisällystään vastaavasti.

Tournier: Väkevät ja heikot

*Sydämellinen kiitokseni ystävällisestä
muistamisesta joulunaikaisen
merkkipäiväni johdosta.*

Helvi Valkonen

NIITÄ ENSIMMÄISIÄ TEKOJA ... jatk. 2. siv.

Numeromme sisältää kohtia jouluna luetuista kirjoista, ikäänkuin näytteeksi ja samalla ajattelemisen aiheeksi. Otan tähänkin Tournierin kirjasta Väkevät ja heikot aiheeseemme mielestäni liittyvän palasen. Heikot ja väkevät kirjassa ovat muuten ihmisiä, jotka vain erilaisten reagoimistapojensa puolesta näyttävät eroavan toisistaan, mutta kummatkin, niin epätoivossaan kuin levottomuudessaan ovat vailla elämän aitoutta. "Heikot kaipaavat kiintymystä. He haluavat löytää sydämestämme heijastuksen ja todistuksen Kristuksen rakkaudesta. Silloin he voivat saavuttaa itseään vastaan taistellessaan voittoja, joita eivät ole uskaltaneet toivoa saavuttavansa, ja jotka katkaisevat heidän epätoivonsa sarjan. — — — Mutta tämän vuoksi on tärkeätä, että heihin kohdistuva uskomme ja rakkautemme ovat autenttiset. Mikään ei ole pahempi menestymisen este kuin se, että teeskennellään tunteita, lausutaan hyviä sanoja, jotka eivät tule sydämestä, osoitetaan teennäistä hyvyttä. On kahdenlaista lempeyttä, luottamusta, sympatiaa, lämpöä: toinen on spontaanista ja vain se on tehoisaa — toisen me teemme tekemällä. Kun ei toivota, että nähtäisiin puun kukkivan, siihen ripustetaan tekokukkia." Eikö tulekin mieleen Jeesuksen puhe viinipuusta ja oksista. "Ilman minua te ette voi tehdä mitään."

Vielä lopuksi kirjasta Rukouksia elämän arjesta pyyntö: "Herra, en rukoile sinulta tänä iltana aikaa tehdäkseni sitä tai tätä ja vielä jotakin muuta, vaan pyydän sinulta armoa tehdä sen ajan puitteissa, jonka sinä minulle annat, tunnollisesti sitä mitä tahdot minun tekevän." Niin, niitä ensimmäisiä tekoja.

Helvi Valkonen

Toveriliiton uutisista mainittakoon vielä, että rahastonhoitajan tehtävät maatalousop. Honkasalon jälkeen on urhoolisesti ottanut osalleen Annikki Tikkanen (os. Meriläinen). Iloitsemme tästä samalla kun sydämellisesti kiitämme entistä vaivannäöstään ja uutteruudestaan toveriliittomme hyväksi.

PIRTIN VIESTI

Julkaisija: Nurmeksen ev.
kansanopiston toveriliitto
r.y.
Päätoimittaja: Helvi Valko-
nen
Ilmestyy 4-numeroisena
Tilauhinta 2:50 mk
Postisiirtotilin numero 82253

TALVIPÄIVÄT

Kuhmossa 15—17. 1. 1965

JÄRJESTÄJÄT:

KUHMON SEURAKUNTA JA
SUOMEN LUTERILAINEN
EVANKELIUMIYHDISTYS

PÄIVIEN TUNNUS:
"YKSI LAUMA, YKSI PAIMEN"

OHJELMA:

PERJANTAINA 15. 1. -65

Klo 18.00 Alkajaisjuhla:
rovasti V. J. Huttunen, pastori
M. K. Sivonen, rovasti Toivo Ra-
peli ja piirisihteeri Pekka Lehi-
koinen
Seurakunnan nuorten tervehdys,
nuorisonohjaaja Veikko Ervasti
Tervehdyksiä osastoista, musiikkiohjelmaa
Väliaika, tarjoilua, kirjallisuutta

LAUANTAINA 16. 1. -65

Klo 9.30 Aamuhartaus, piirisihteeri Onni Vornanen
Klo 10.00 Raamattutunti "He pysyivät apostolien opetuksessa", pastori Timo Löytty
Klo 11.00 Aamiainen
Klo 12.00 Puhe, piirisihteeri Vilho Muttonen
Klo 12.30 Raamattutunti " . . . keskinäisessä yhteydessä", pastori Sihvonen
Klo 13.30 Päiväkahvi
Klo 14.00 Puhe, piirisiht. Toivo Tahvanainen
Klo 14.30 Raamattutunti " . . . leivän murtamisessa", pastori Toivo Salomaa
Klo 16.00 Esitelmä "Harhaopista ihmistä karta", piirisihteeri Onni Vornanen

Klo 17.00 Päivällinen

Klo 18.00 Nuoris juhla: " . . . ette ole vieraita"

Puhuvat: pastorit R. Lampinen, T. Salomaa, maanviljelysneuvos Viljami Kalliokoski, rovasti Toivo Rapeli, pastori Timo Löytty ja nuorisonohjaaja Liisa Turpeinen, nuorten ryhmäesityksiä, opistolaisten laulua
Juhlassa väliaika, tarjoilua, kirjallisuutta

SUNNUNTAINA 17. 1. -65

Klo 9.00 Aamuhartaus, piirisihteeri Pekka Lehikoinen
Klo 10.00 Jumalanpalvelus Kuhmon kirkossa, rovasti Toivo Rapeli, alttarilla pastorit Timo Löytty ja Toivo Salomaa
Kuhmon kirkkokuoro laulaa, johtaa tirehtööri Kalle Humalajärvi
Kirkkokahvi, ruokailu
Klo 13.00 Japanin-lähetys- ja päätösjuhla
"Pakanatkin ovat kanssaperillisiä"
Maanviljelysneuvos Viljami Kalliokoski, rovastit V. J. Huttunen ja Toivo Rapeli, pastorit T. Salomaa ja R. Lampinen ja piirisihteeri Pekka Lehikoinen
Väliaika, tarjoilua

Kokouspaikkana on Kuhmon kirkko ja seurakuntasali.
Juhlakanslia ja ruokailu seurakuntasalissa.
Laulukirjana käytetään Virsikirjaa ja Siionin Kannelta.
Evankeliumiyhdistyksen kustantamaa kirjallisuutta saatavana.
Juhlamerkin, jonka hinta on 50 penniä, saa juhlakansliasta.